

DE HEREN VAN OLIBOLLIA

EEN BONUSVERHAAL BIJ DE TIJDOVERS

DOOR BAVO DE COOMAN & JELLIE GOEDHART

*Tik, tak, tik, tak,...
De klokken aan de muur,
het horloge rond je pols,...
Allemaal geven ze de juiste tijd aan.*

Waar komt die tijd eigenlijk vandaan?

*Ergens ver van hier
staat een toren
de Klokkentoren*

*Daar houdt Boris de Zandloper de tijd in de gaten
zodat die nooit stilvalt of vertraagt
want de tijd, die moet gesmeerd lopen!*

*Boris heeft een hoed
met een zandloper in.
De gekste hoed ooit!
Het zand loopt naar beneden
en dan draait de zandloper weer om
elke minuut opnieuw
in die hoed, op Boris' hoofd.*

*Tijd om te eten, tijd om te slapen
tijd om te spelen, tijd om een verhaaltje te lezen.
Dit verhaal gaat over Boris, met zijn zandloperhoed.
Zo lang de tijd blijft lopen
gaat alles goed.*

DE HEREN VAN OLIBOLLIA

'DING DONG!'

'DING DONG!'

Boris was aan het vissen in een zee vol uurwerken.

Waar kwam dat geluid vandaan?

Hij gooide zijn hengel en haalde een kleine
koekoeksklok boven.

Nee, die doet *koekoek*, die kan geen *ding dong* doen.

Toen ving hij een polshorloge.

Nee, dat doet alleen *piep piep*.

'DING DONG!' ging het weer.

Boris gooide zijn hengel opnieuw uit. Beet! Oef, dat
was zwaar. Een wandklok! Zo'n grote met een zware
klepel.

'Ben jij dat die *ding dong* doet?' vroeg hij aan de klok.

'DING DONG!' klonk het.

'Dat was ik niet,' zei de wandklok. 'Ik doe alleen
boing boing.'

'Wie was het dan wel?'

'De bel.'

De bel! De zee en de klokken verdwenen. Boris werd
wakker, helemaal verstrikt in de lakens, alsof hij de
hele nacht in zijn bed had gezwommen. Hij wreef in
zijn ogen en keek om zich heen.

Alle uurwerken rondom hem gaven zes uur aan.
Door de gordijnen scheen al een beetje licht.
In de gang klonken haastige voetstappen.
'Meneer Boris!' Dat was de stem van Tempus, een
van de torenwachters. 'Er is bezoek!'
'Zo vroeg in de morgen? Dat is nog nooit gebeurd!'
'Hoog bezoek! Het zijn heren met hoge hoeden en
slipjassen. Ze willen graag een rondleiding door de
Klokkentoren.'
'Zeg ze dan maar dat ze nog even moeten wachten,
Tempus,' zei Boris. 'Geef hen alvast een kop koffie. Ik
kom er dadelijk aan.'

Snel trok Boris zijn mooiste uniform aan. Als er hoog
bezoek is, moet ik er goed uitzien als meester van de
Klokkentoren, dacht hij. Hij rechtte zijn rug en duwde
zijn borst vooruit. Hij poetste zijn tanden, kamde zijn
haar en oefende in de spiegel zijn beste glimlach.
Wie zou het zijn? vroeg hij zich af. Een minister uit de
hoofdstad, met zijn gevolg? Dat was nog nooit
gebeurd. Eigenlijk kwam er maar weinig bezoek naar
de Klokkentoren. Iedereen vindt de tijd veel te
normaal om interessant te zijn, dacht Boris. Maar de
tijd is juist heel interessant. Ze moesten eens weten
hoeveel werk er nodig is om de minuten en
seconden altijd stipt te laten tikken. Tandwieltes
onderhouden en vervangen, alles goed smeren,
klokken instellen en corrigeren...

Misschien komt de minister langs om mijn werk te prijzen, dacht Boris met een glimlach. Dat zou weleens mogen. De tijd zou helemaal in de soep draaien als ik er niet was. Maar dankzij mij zal dat nooit gebeuren! Hij ging spontaan wat rechterop staan, zette zijn zandloperhoed op en streek de plooien in zijn kleren glad.

Toen hij binnenkwam, keken een dertigtal mannen tegelijk op van hun koffie. Ze zagen er heel keurig uit met hun hoeden en hun nette pakken. Maar de minister behoorde niet tot het gezelschap.

‘Daar is hij!’

‘De Zandloper!’

‘De man die de tijd doet draaien!’

‘Eindelijk!’

‘Wat een eer!’

Boris ging bijna zweven van trots, maar hij hield zijn voeten op de grond. Kalm blijven, Boris, zei hij tegen zichzelf.

‘Ach, ik ben maar gewoon een horlogemaker,’ zei hij luidop.

‘Gewoon? U bent de beste horlogemaker ter wereld,’ zei een van de mannen.

‘Wat zouden we zijn zonder u?’ voegde een ander eraan toe.

Boris bloosde en wist niet goed wat te zeggen.

'Dank... dankjewel. En bedankt voor jullie komst.

Maar wie zijn jullie eigenlijk?'

Een van de mannen stapte naar voren en maakte een diepe buiging.

'Eerst en vooral danken wij u voor de heerlijke koffie,' zei de man met een lage stem. 'Wij zijn de Heren van Olibollia. Het spijt ons dat we u zo vroeg hebben moeten storen, maar wij komen van heel ver en hebben de hele nacht gereden om hier tegen zonsopgang te zijn.'

Boris had nog nooit van Olibollia gehoord. Wat een gekke naam, dacht hij.

'We zijn gekomen om het belangrijkste gebouw ter wereld te bezoeken,' zei de man met de lage stem.

'Want wat zou er gebeuren als de tijd niet goed meer draait?'

'Eindelijk eens iemand die het zich afvraagt,' zei Boris tevreden. 'De meeste mensen vinden de tijd maar saai.'

'Saai? Maar meneer de Zandloper toch, de tijd is absoluut niet saai!' zei de man met de lage stem. 'Ik zou zo graag meer tijd willen kopen, om nog een uurtje langer te kunnen zwemmen in mijn zwembad bijvoorbeeld, maar zelfs met alle rijkdom van Olibollia is tijd niet te koop. Je kan een dag nu eenmaal niet langer maken dan hij is. Als de klok twee keer is rondgegaan, is vandaag veranderd in morgen. En zo gaat het steeds weer door!'

‘Dat is waar,’ zei Boris. ‘Dat gaat niet. Of je zou de tijd moeten stilzetten.’

De heren lachten in koor.

‘De tijd stilzetten, dat is een goeie,’ zei een van de mannen. Hij was de enige van de groep die een baardje had, een rood sikje, waardoor hij er een beetje als een vos uitzag.

Ze moesten eens weten, dacht Boris. Om goed te kunnen smeren, moest hij de tijd af en toe stilzetten. Dan kon de olie goed tussen alle tandwielletjes kruipen voordat ze weer gingen draaien.

‘U heeft al begrepen dat we heel veel bewondering voor uw werk hebben,’ zei de man met de lage stem.

‘Dus vroegen we ons af: wilt u ons het mechanisme van de tijd laten zien? We zullen nergens aankomen!’

‘Waarom ook niet,’ zei Boris. ‘Jullie zien er zo vriendelijk uit. Volg mij!’

Boris leidde zijn bezoekers langs trappen en gangen naar kamers die vol klokken hingen.

‘In mijn toren vind je alle klokken en uurwerken ter wereld,’ zei Boris trots. Het was best een mooie verzameling. Hoger en hoger ging het, tot op de plaats die eigenlijk verboden terrein was voor bezoekers: de tijdkamer, helemaal in de spits van de toren.

‘Hier zorg ik dat de tijd gesmeerd loopt,’ zei Boris trots. ‘Tikt de tijd goed in de Klokkentoren, dan tikt hij overal goed!’

Een deel van de heren was achtergebleven. Sommigen waren bij een klok blijven staan die ze erg mooi vonden, zoals bij de grote koekoeksklok op de tweede verdieping. Anderen waren blijven praten met Tempus of een andere van de vier wachters van de Klokkentoren. Er waren nog een tiental bezoekers over. Ze verspreidden zich over de torenkamer.

‘Wat hebt u hier een mooi zicht op de omgeving,’ zei een van de heren die aan het raam stond.

Dat was waar, vanuit zijn toren zag Boris elke dag de zee aan de ene kant en kon hij tot ver in het land kijken vanuit alle andere richtingen.

‘Vertel ons eens, hoe houdt u nu eigenlijk dit mechanisme in stand?’ vroeg de man met de lage stem. ‘U moet er toch voor zorgen dat geen enkel tandwiel tje roest?’

‘Elke dag inspecteer ik de tandwiel tjes grondig en smeer ik alles met de beste smeerolie,’ zei Boris.

‘Oei, is dat niet gevaarlijk, tussen al die ronddraaiende w ieltjes?’ vroeg een ander. ‘Het moet moeilijk zijn om niets te raken.’

‘Het is geen gemakkelijke klus,’ zei Boris. ‘Maar ik doe alles met de grootste voorzichtigheid.’

‘Ook voor die wielletjes daar, die zo diep in het mechanisme verborgen zijn?’ vroeg de man met het baardje.

‘En wat doet u als er iets fout gaat? Kunt u alles dan openmaken?’ vroeg de man met de lage stem.

‘Daar heb ik een trucje voor,’ zei Boris met een glimlach. Uit zijn uniform haalde hij een oud vestzakhorloge tevoorschijn.

‘Als ik op dit knopje druk, valt alles eventjes stil,’ zei Boris. De heren werden allemaal stil en luisterden aandachtig.

‘Niemand merkt er iets van, alleen ik,’ zei Boris. ‘De tijd valt heel even stil, zodat ik vlug een tandwielletje kan vervangen of een beetje kan smeren op plaatsen waar ik anders moeilijk bij kan.’

‘Dus u kan echt de tijd stilzetten?’ vroeg de man met de lage stem. Zijn ogen glinsterden.

‘Niet echt, maar een beetje wel,’ zei Boris. ‘Maar nu heb ik eigenlijk al te veel gezegd!’

De heren lachten in koor.

‘Wat gebeurt er dan met de mensen terwijl u de tijd hebt stilgezet?’ vroeg de man met de lage stem.

‘Niet veel hoor,’ zei Boris. ‘Iedereen staat heel even stil, als een standbeeld, en dan loopt alles gewoon weer door. Niemand merkt er iets van.’

‘Dus misschien heeft u ons wel stilgezet terwijl we hierheen reisden,’ grapte een ander.

‘Dat zou wel kunnen, ja,’ zei Boris. Hij had de vorige avond laat nog een klein tandwieletje vervangen.

De heren lachten in koor.

‘Ongelofelijk,’ zei de man met de lage stem. ‘Stel je voor wat iemand zou kunnen doen als hij hier de tijd komt stilzetten.’

‘Dat zal niet gebeuren hoor,’ zei Boris. ‘Daar zorg ik wel voor.’

‘Maar stel nu dat iemand uw toren zou overvallen. U hebt helemaal niet zoveel bewakers.’

‘Ik heb er vier,’ zei Boris. ‘Dat is meer dan genoeg.’

‘Denkt u dat?’ vroeg de man met het baardje. ‘En wat als er ineens een grote groep overvallers voor de deur staat? Kunt u die dan wel de baas?’

Dat was waar, dacht Boris. Vier bewakers was toch wat weinig.

‘Misschien kunt u extra bewakers gebruiken? We hebben veel goede soldaten in Olibollia,’ ging de man met het baardje verder. ‘Of we kunnen een speciaal alarmsysteem voor u installeren.’

‘Och, het is vriendelijk, maar dat is niet nodig,’ zei Boris. ‘Wie zou deze plek ooit willen overvallen?’

‘Wij,’ zei de man met het baardje. Zijn vriendelijke ogen waren staalhard geworden.

‘Wat?’ riep Boris. ‘Dat kunnen jullie helemaal niet!’ Hij riep zijn wachters. ‘Tempus! Fugit!’

‘Die zijn al lang door onze vrienden overmeesterd,’ lachte de man met de lage stem.

‘Olibollia bestaat helemaal niet! Jullie zijn bedriegers!’ riep Boris.

‘Natuurlijk bestaat het niet,’ zei de man met de lage stem. ‘Wij lusten gewoon graag olieballen. En dankzij jou weten we nu ook hoe we tijd kunnen kopen. Niet om een uurtje langer in het zwembad te liggen, dat niet. Ik haat water. Ik hou meer van zwemmen in het geld. Denk maar eens hoeveel geld er gewoon voor het oprapen ligt als iedereen eventjes stilstaat als een standbeeld.’

‘Dat is diefstal!’ riep Boris nog.

‘Alsof wij ons daar iets van aantrekken,’ zei de man met het baardje. ‘Niemand zal weten dat wij het waren.’ Hij griste het vestzakhorloge uit Boris’ handen. Toen voelde Boris iets hards op zijn hoofd neerkomen. Zijn zandloperhoed viel op de grond en alles werd zwart...

*Zo, nu weet je hoe de Heren van Olibollia
de tijd roofden
en Tijdrovers werden.*

Illustratie Jellie Goedhart

*Met het horloge van Boris
zetten ze de tijd stil
wanneer ze maar willen.*

*Misschien heb je snoep in je zakken
en is die ineens verdwenen.
Dan zijn de Tijdrovers langsgekomen.*

*Hoe vang je boeven
die de tijd kunnen stilzetten?
Als je hen gevonden hebt
maken ze van jou een standbeeld,
eventjes maar,
tot ze weer verdwenen zijn.*

Wie houdt hen tegen?

JIJ!

als je durft

*Bestel het boek "De Tijdrovers"
en ga op weg
om Boris te bevrijden
en die Heren van Olibollia te verslaan.*

DE TIJDROVERS

In dit knotsgek avonturenverhaal ga je samen met drie vrienden achter de Tijdrovers aan. Gaat jullie tocht over land of door de lucht? Dat kan je zelf kiezen. Hoe leuk is dat? Afhankelijk van wat je kiest, gaat het verhaal er anders uitzien.

En dan kan je ook nog namen kiezen. Niet alleen speel je zelf de hoofdrol, je mag ook je vrienden een naam geven (ja, Kroket of Pannenkoek mag ook).

Zo is jouw versie van het boek helemaal uniek!

En wanneer je het boek uit hebt, vind je achteraan de sleutel naar de bonusverhalen, zes verhalen die het verhaal van het boek doen verdergaan. “De Heren van Olibollia” is het eerste. Het neemt je mee terug in de tijd, zodat je meer weet over Boris en de Klokkentoren. Daarom kan je het ook vooraf lezen.

Het tweede verhaal volgt na de gebeurtenissen in het boek, en heet “Gravin Van Zurkeltäten.” De andere verhalen verschijnen in de loop van 2017 en 2018.

Benieuwd?

Bestel het boek bij Tiny Tale's Bookshop,
of lees er meer over op www.tijdrovers.net

Als meester van de Klokkentoren zorgt Boris de Zandloper ervoor dat de tijd nooit stilvalt of vertraagt.

Veel bezoek krijgt hij niet in de Klokkentoren. Wie is er nu geïnteresseerd in zoiets normaal als de tijd? Maar op een dag komt daar verandering in...

DE TIJDROVERS

"De Heren van Olibollia" is een bonusverhaal bij "De Tijdrovers," een knotsgek kinderboek waarin jij de hoofdrol kan spelen.

Maak van de Tijdrovers JOUW avontuur. Bestel het boek nu bij Tiny Tale's Bookshop of lees er meer over op

WWW.TIJDROVERS.NET

7-10
Jaar

